

димъ и неѡстрашимъ юнакъ, кога са намира въ най големо бедствіе: не само че са не уплашка, збѣрка и изгѣва, но тогись си показва най голамото юначество; брани са, сече и убива сичко що намери наоколо си; и когато веке са навалатъ млозина на него, безъ гроза и безъ ужасъ, предава тогись великата си дѣша, и славно си остава славнѣи животъ: тѣй сѣщо беше сега тѣкъ и на добри Аза. Що треба много, много! толкъ лошавини и толкъ хѣдости, да не бахъ испиталъ, не шѣхъ да варвамъ, рече съ благодарна гордость на Ѣмирѣ, погледва го съ единъ презирателенъ и гнѣсенъ погледъ, обръща мѣ гърба си и си отхожда. Благодарѣ ти, вечнѣи създателю на света! рече съ благодареніе, като погледна небето: азъ нисѣмъ нито напракеденъ нито срамотенъ: дръгите сѣ таквись, нека имъ бѣде! Вѣрхо на Таворската гора са виждаше отъ далечъ, той са опѣти къмъ нея; съ намереніе да побегне отъ хората, и да са скрѣе